

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/461/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225170
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1212225170.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Blanky Malichovej a JUDr. Milana Chalupku, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova č. 25, Bratislava, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36864421, Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaniach navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 16. 04. 2014, č. k. 51C/205/2012-97 a proti uzneseniu zo dňa 19. 05. 2014, č. k. 51C/205/2012-126, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu **p o t v r d z u j e .**

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 19. 05. 2014, č. k. 51C/205/2012-126 **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 125 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 495 Eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava II v exekučnom konaní a súčasne zamietol procesný návrh navrhovateľa na prerušenie konania. O náhrade trov konania rozhodol tak, že v konaní úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy v konaní nevznikli.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie všetkých zákonom stanovených predpokladov pre založenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Zo spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 0Er/562/2010 súd prvého stupňa zistil, že na základe návrhu navrhovateľa (v exekučnom konaní oprávnený) na vykonanie exekúcie zo dňa 24. 05. 2010, podkladom ktorého bol ako exekučný titul rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava zo dňa 19. 11. 2009, sp. zn. SR 19517/09, požiadal súny exekútor JUDr. Rudolf Krutý o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vedenej pod sp. zn. EX 6261/10 voči povinnej K. Š., E.. XX. XX. XXXX. Uznesením zo dňa 06. 12. 2010, č. k. 0Er/562/2010-9, súd exekučné konanie vedené pod sp. zn. 0Er/562/2010 zastavil v časti o vymoženie zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy 1.748,- Eur od 19. 05. 2009 do zaplatenia z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok zaväzuje v časti dojednaného zmenkového úroku na plnenie, ktoré nie je v súlade s platným právom a odporuje aj dobrým mravom. Dňa 07. 12. 2010 bolo exekučným

súdom vydané poverenie č. 5102089015, ktorým súd poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vykonaním exekúcie na vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť istinu 1.748,- Eur s príslušenstvom, trovy konania a trovy exekúcie. Exekučné konania nie je doposiaľ skončené.

Na vykonaným dokazovaním zistený skutkový stav veci prvostupňový súd aplikoval ust. § 4 ods. 1 písm. a) bod 1., § 9 ods. 1, § 9 ods. 2, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 2, 3, § 27 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov a ust. § 44 ods. 2, § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení účinnom v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Konštatoval, že v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 0Er/562/2010 súd pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie nedodržel zákonnú 15 dňovú lehotu a exekútora poveril vykonaním exekúcie po necelých 5 mesiacoch od doručenia žiadosti (nie po 9 mesiacoch, ako uvádza navrhovateľ).

Navrhovateľ sa po tom, čo odporca jeho žiadosti o predbežné prerokovanie veci nevyhovel, domáhal voči nemu náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom ako zodpovednosti objektívnej, je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom v súlade s ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Súd preto v tomto prípade neskúmal, či došlo k prieťahom v konaní, ale skúmal nedodržanie zákonnej lehoty. Podľa súčasného znenia zákona č. 514/2003 Z.z. všeobecný súd sám nie je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu. Nakoľko však právna úprava zákona č. 514/2003 Z.z., účinná v období namietaného nesprávneho úradného postupu, nevyžadovala vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, súd v súlade s ust. § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. dospel k záveru, že je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nedodržaní zákonnej lehoty.

Na základe uvedeného za splnený označil prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, keď došlo k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu, ktorý do 15 dní od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nepoveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, avšak to iba za predpokladu, že ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je potrebné vykladať tak, že aj v prípade, ak súd zistí čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom, má aj tak vydať poverenie v časti, ktorá neodporuje zákonu v 15 dňovej lehote. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, bol súd povinný poveriť súdneho exekútora vykonaním exekúcie do 15 dní bez ohľadu na druh exekučného titulu. Argumentácia odporcu, ktorá sa odvoláva na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 06. 2010, a ktorá tvrdí, že 15- dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučného titulu, preto neobstojí.

Pri druhom predpoklade zodpovednosti štátu za škodu, existencii majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, súd sa stotožnil s argumentáciou odporcu a zhodnotil, že navrhovateľ ich v konaní nepreukázal. Pokiaľ sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky aj v prípade, ak by existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je povinný navrhovateľ preukázať. Navrhovateľ v konaní nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz preukazujúci vznik majetkovej škody a škodu vyčíslil paušálne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a

kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Prvostupňový súd nepovažoval paušálne vyčíslené administratívne výdavky za skutočnú škodu, nakoľko sa jedná iba o jednostranné tvrdenia navrhovateľa, ktoré nemajú oporu v predložených či označených dôkazoch.

Ak navrhovateľ uviedol, že z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady preukazujúce škodu spočívajúcu v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca, mal súd za to, že od začiatku konania (27. 09. 2012) mal navrhovateľ, ktorého v konaní zaťažovalo dôkazné bremeno, dostatok času a príležitostí na predloženie predmetných dôkazov aj inou ako korešpondenčnou cestou. Nakoľko navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal tvrdené skutočnosti, súd jeho návrh v časti o náhradu škody zamietol.

Požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ odôvodnil skutočnosťou, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a ak nie je možné túto ujmu uspokojiť inak. Z uvedeného vyplýva, že nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Aj tu platí povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, pretože okolnosť nedodržania zákonnej lehoty bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu, následkov na navrhovateľa v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok automatický vznik nároku na nemajetkovú ujmu. Konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je totiž súdnym konaním, v ktorom platí zásada kontradiktórnosti a unesenia dôkazného bremena účastníkom konania. Z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 467/08 vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Predpokladom na uplatnenie nemajetkovej ujmy v súlade s § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. je práve preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Medzi prvky nemateriálnej ujmy u právnických osôb patrí povesť spoločnosti, ale taktiež neistota v plánovaní, rozhodovaní a problémy spôsobené vedeniu spoločnosti. Navrhovateľ uviedol, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Navrhovateľ však svoje tvrdenia žiadnym spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal. Súd preto navrhovateľovi nemohol priznať náhradu nemajetkovej ujmy na základe jeho abstraktných tvrdení, keď nepreukázal a nekonkretizoval, aké podnikateľské postupy a aktivity boli ovplyvnené. Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu vyvolala u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti, súd mal za to, že navrhovateľ nevyužil svoju zákonnú možnosť podať sťažnosť na prípadné prieťahy. Navyše súd s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 675/2011 uviedol, že nepríjemnosti spôsobené členom vedenia spoločnosti možno zohľadniť iba v obmedzenej miere, a že v rámci odškodnenia právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnou nepríjemnou dĺžkou konania by nemali byť odškodnené aj fyzické osoby, ktoré sa na právnickej osobe nejakým spôsobom podieľajú, nakoľko im nevzniká ujma priamo (nie je daná priama príčinná súvislosť).

Nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností jednotlivého prípadu. Z obsahu exekučného spisu je zrejmé, že sa súd pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie oneskoril. Súd má však za to, že toto nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia v danej exekučnej veci nemohlo spôsobiť neistotu, či vznik akejkoľvek škody, resp. nemajetkovej ujmy. Odhliadnuc od skutočnosti, že navrhovateľ nijako nepreukázal vznik skutočnej škody a nemajetkovej ujmy, je nepravdepodobné, že by za túto dobu došlo k tak závažnej ujme, ako popisoval navrhovateľ v návrhu. Súd tiež zdôraznil, že nie je prípustné, aby navrhovateľ prenášal podnikateľské riziko vo forme zániku, resp. riziko insolvenčnej povinnosti na súd. Pri posudzovaní formy a výšky nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadniť aj jeho podnikateľskú aktivitu. Pokiaľ navrhovateľ

poskytuje spotrebiteľské úvery fyzickým osobám s nízkou bonitou, musí byť uzrozumený s tým, že existuje riziko insolvenčnej povinnosti, a že exekučné konanie môže trvať pomerne dlho, čo so sebou nesie tak vyššie finančné náklady, ako aj psychickú záťaž. Súd mal za to, že vzhľadom na dĺžku času, ktorá ubehla od uplynutia 15-dňovej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia súdu a na ostatné okolnosti daného prípadu, je dostatočným zadostučiním pre navrhovateľa konštatovanie porušenia jeho práva.

Súd sa nestotožnil ani s názorom navrhovateľa, že možno priamo porovnávať nemajetkovú ujmu za nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia a nárokom priznávaným Ústavným súdom Slovenskej republiky za prieťahy v konaní. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška nemajetkovej ujmy sa preto bude líšiť na základe individuálnych daností prípadu a z tohto dôvodu jej výšku nemožno paušalizovať.

Ak navrhovateľ v súvislosti s nárokom na nemajetkovú ujmu poukazoval na porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, súd poukázal aj na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 01.03.2012, sp. zn. 9Co/285/2011, v ktorom krajský súd výslovne uviedol, že samotné porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov patrí výlučne do právomoci ústavného súdu. Súd preto nemohol skúmať porušenie ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a žiadne konanie, v ktorom by bol konštatovaný prieťah v konaní sa nevedlo (navrhovateľ to ani netvrdil, ani nepreukázal). Je však potrebné zdôrazniť, že aj v prípade, že by sa potvrdilo porušenie základných práv navrhovateľa, aj v tomto prípade by bolo potrebné preukázať existenciu konkrétnej nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ však vznik nemajetkovej ujmy žiadnym spôsobom nepreukázal.

Navrhovateľ nepreukázal ani splnenie tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou a nemajetkovou ujmom. Ak by aj bol vznik majetkovej a nemajetkovej ujmy preukázaný, navrhovateľ nepreukázal, že by mu tvrdené náklady nevznikli aj tak, nakoľko ako vyplýva z exekučného spisu, exekučné konanie nebolo do dnešného dňa skončené.

Keďže navrhovateľ nepreukázal splnenie všetkých predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, súd jeho návrh navrhovateľa ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

Za nedôvodnú podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. prvostupňový súd považoval aj odporcom vznesenú námietku premlčania. K vzniku škody, resp. nemajetkovej ujmy mohlo dôjsť najskôr po uplynutí 30 dňovej lehoty odo dňa podania návrhu na zmenu exekútora, teda dňa 15.12.2010. Návrh na začatie konania bol doručený súdu dňa 27.09.2012, t. j. pred uplynutím trojročnej premlčacej doby.

V predmetnom prípade k vzniku škody, resp. nemajetkovej ujmy mohlo dôjsť najskôr po uplynutí 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (15. 07. 2010), teda dňa 31. 07. 2010. Prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, počas ktorého neplynie premlčacia doba, boli doručené odporcovi (podľa jeho vyjadrenia) dňa 23. 04. 2012. Návrh na začatie konania bol doručený súdu dňa 27.09.2012, t. j. pred uplynutím trojročnej premlčacej doby.

Návrh na prerušenie konania súd prvého stupňa ako nedôvodný zamietol s poukazom na skutočnosť, že vo veci nebol daný tak obligatórny dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p., ani fakultatívny dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., nakoľko ústavná sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. 10. 2012, č. k. 6NcC/64/2012-23 bola uznesením Ústavného súdu SR zo dňa 02. 07. 2013, č. k. III. ÚS 295/2013-12 odmietnutá pre nedostatok právomoci a v súčasnosti neprebíha žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní.

Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý z odvolacích dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 O.s.p. žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f), g), h) O.s.p. v celom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa vyčítal prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľa, nakoľko vo veci neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p., keď navrhovateľ riadne a včas požiadal z dôležitých dôvodov, ktorých existenciu preukázal priloženými listinnými dôkazmi, o zrušenie nariadeného pojednávania a vyslovil, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na predmetnom pojednávaní. Uvedeným postupom súdu došlo k degradácii zásady konradiktórnosti konania, keď navrhovateľ nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam a dôkazom odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal.

Navrhovateľ opätovne poukázal na skutočnosť, že sudcu, ktorému bola vec pridelená náhodným výberom na prejednanie a rozhodnutie veci, je potrebné z konania vylúčiť. Len samotná skutočnosť, že krajský súd nevidel dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Podľa navrhovateľa je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. 10. 2012, sp. zn. 11NcC/46/2012-24). Vzhľadom na navrhovateľom podanú ústavnú sťažnosť pre porušenie práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby sa pokračovalo v konaní, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Z uvedeného dôvodu navrhovateľ napadol aj vecnú správnosť výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. Meritórne rozhodnutie veci vylúčeným sudcom pritom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj z dôvodu, že v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému je prípustné odvolanie.

V ďalšom navrhovateľ tvrdil, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo vo veci potrebné vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd navrhovateľovi umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody, a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil právo navrhovateľa na konradiktórny súdny proces. Navyiac z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľný pôvod listín, oboznámením ktorých bolo vykonané dokazovanie, t.j. či sa skutočne jednalo o listiny založené v exekučnom spise. Prvostupňový súd tiež ignoroval ust. § 153b O.s.p. a vo veci nerozhodol kontumačným rozsudkom, ktorého základom by bol navrhovateľom tvrdý skutkový stav, a to aj napriek tomu, že odporca na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, nereagoval.

V časti nepriznanej náhrady majetkovej škody navrhovateľ označil napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné a arbitrárne, keď z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda navrhovateľovi nevznikla. Súdu vyčítal aj skutočnosť, že napriek jedinečnosti skutkového základu v tomto konaní, súd prvého stupňa odôvodnil svoje zamietavé rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje navrhovateľ a odporca, avšak v ktorých boli rozdielne skutkové okolnosti. Pri dodržiavaní práva navrhovateľa na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom.

Navrhovateľ nesúhlasil ani s tvrdením súdu, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Navrhovateľ pritom chcel v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť a predložiť ďalšie dôkazy.

K návrhom uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy navrhovateľ uviedol, že súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Za irelevantné označil úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, naviac keď súdne rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov, rovnako irelevantnými sú aj úvahy súdu o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, ktoré nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom a úvahy súdu o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu.

Odporca sa k podanému odvolaniu v súdom stanovenej lehote nevyjadril.

Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie navrhovateľa bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil na správne a dostatočne zistenom skutkovom stave veci, ktorý po právnej stránke správne posúdil a svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil, aj náležite a presvedčivo odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie všetkých zákonom kumulatívne stanovených podmienok pre založenie objektívnej zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnom konaní v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase (existencia nesprávneho úradného postupu, vznik majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a kauzálny nexus medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom).

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že exekučný súd nedodržel Exekučným poriadkom stanovenú 15 dňovú lehotu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, keď súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého poveril vykonaním exekúcie až po necelých 5 mesiacoch od doručenia žiadosti súdu. Nakoľko v porovnaní so súčasťou právnou úpravou zákon č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase umožňoval súdu posudzovať nesprávny úradný postup súdu spočívajúci v povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote aj nezávisle od výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti na prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že konajúci sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia majúceho za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, či právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, prvostupňový súd vzhľadom na nedodržanie zákonom stanovenej 15- dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, správne považoval za splnenú podmienku existencie nesprávneho úradného postupu súdu.

Navrhovateľ však v konaní relevantným spôsobom nepreukázal, že by mu v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom zo strany exekučného súdu vznikla skutočná škoda a nemajetková ujma. Súd prvého stupňa správne zhodnotil, že dôkazné bremeno preukázania výšky spôsobenej škody a príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom súdu pritom zaťažuje navrhovateľa, ktorý nemôže výšku škody v tom- ktorom konaní odvodzovať od paušálne určených administratívnych výdavkov. Rovnako navrhovateľ nepreukázal ani dôvodnosť uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pre úspešnosť navrhovateľa v tejto časti návrhom uplatneného nároku nepostačuje len samotná okolnosť nedodržania zákonom stanovenej lehoty pre rozhodnutie súdu, ale ako uviedol súd prvého stupňa, navrhovateľa zaťažuje povinnosť preukázať dopad nesprávneho úradného postupu na navrhovateľa v rôznych oblastiach jeho pôsobenia, a to predovšetkým na jeho dobrú povesť. Navrhovateľ ani v tejto časti svoje všeobecné tvrdenia neodložil relevantnými dôkazmi. Vzhľadom k skutočnosti, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s vyššie uvedenými závermi súdu prvého stupňa a ich odôvodnením v napadnutom rozhodnutí, svoje rozhodnutie v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p. obmedzil na konštatovanie ich správnosti.

Pre zdôraznenie správnosti postupu a záverov prijatých súdom prvého stupňa a v nadväznosti na odvolacie námietky navrhovateľa odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

Vo všeobecnosti možno žiadosť o odročenie pojednávania možno považovať za podloženú dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania vtedy, ak v nej účastník konania uvedie také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t. j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť, riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, a súčasne sú vážne (dôležité, ospravedlniteľné), ako aj z hľadisk objektívnych i subjektívnych (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/122/2010).

V danej veci navrhovateľ svoju žiadosť o zrušenie termínu pojednávania nariadeného na 11. 04. 2014, súdu doručení dňa 10. 04. 2014, odôvodnil porušením zásady nestrannosti konajúceho súdu a sudcu. Pojednávanie žiadal zrušiť a konanie prerušiť až do konečného ústavne konformného rozhodnutia Ústavného súdu SR v otázke porušenia práva navrhovateľa na prerokovanie vecí pred nestranným súdom zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces garantovaného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil žiadosť navrhovateľa na odročenie pojednávania ako nedôvodnú, nakoľko rozhodnutím Ústavného súdu SR zo dňa 02. 07. 2013, III. ÚS 295/2013-12 odpadol dôvod, pre ktorý navrhovateľ žiadal pojednávanie odročiť. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že o námietke zaujatosti vznesenej navrhovateľom v priebehu konania bolo podľa § 16 ods. 1 O.s.p. rozhodnuté nadriadeným súdom, a to uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. 10. 2012, č. k. 6NcC/64/2012-23, ktorým nebola zákonná sudkyňa JUDr. Michaela Krajčová vylúčená z pojednávania a rozhodovania danej veci a otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca môže preskúmať len súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, a nie ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti navrhovateľa. Neprehliadnuteľnou je aj skutočnosť, že o ústavnej sťažnosti navrhovateľa bolo rozhodnuté pred viac ako šiestimi mesiacmi pred podaním žiadosti o odročenie pojednávania. Súd prvého stupňa preto nepochybil, keď pojednával v neprítomnosti účastníkov konania v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

Rovnako neobstojí ani námietka porušenia práva na kontradiktórny súdny proces. Zo spisu je zrejmé, že právnenému zástupcovi navrhovateľa bolo spolu s predvolaním na pojednávanie riadne doručené aj poučenie podľa § 101 ods. 2 a 120 ods. 4 O.s.p. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že manudukačná (poučovacia) povinnosť zo strany súdu sa v zmysle ust. § 5 ods. 2 O.s.p. nevzťahuje na účastníka v konaní zastúpeného advokátom. Navrhovateľ, resp. jeho právny zástupca si tak mal a musel byť vedomý následkov spojených so súdom neospravedlnenou neprítomnosťou na pojednávaní. Navyiac odporca sa predmetného pojednávania konaného dňa 16. 04. 2014 rovnako nezúčastnil a jeho vyjadrenie k veci samej bolo navrhovateľovi riadne doručené ešte dňa 07. 03. 2014, t. j. spolu s predvolaním na pojednávanie, čo však uniklo navrhovateľovej pozornosti. Navrhovateľ bol preto riadne a s dostatočným predstihom informovaný o obrane odporcu v spore a nič mu nebránilo zaujať k nej stanovisko. Bezdôvodnou neúčast'ou na pojednávaní, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, si sám navrhovateľ zmaril možnosť dôsledne uplatňovať svoje práva a chrániť svoje záujmy.

Právne bezvýznamným je aj tvrdenie navrhovateľa, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko prostredníctvom vykonaného pojednávania chcel predložiť dôkazy o výške vzniknutej majetkovej škody, a to znalecký posudok, ktorého vypracovanie zabezpečil, nakoľko povinnosťou účastníka konania je podľa § 120 ods. 1 O.s.p. označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom navrhovateľ si túto povinnosť nesplnil, keď na existenciu znaleckého posudku ani v návrhu na začatie konania nepoukázal a tento v priebehu prvostupňového konania (a ani v odvolacom konaní) súdu nepredložil, a to aj napriek vedomosti o nariadenom termíne pojednávania. Súd prvého stupňa preto správne a v súlade s ust. § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou O.s.p. prihliadol iba na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Za neopodstatnenú považuje odvolací súd aj výčitku navrhovateľa, že súd prvého stupňa odôvodňuje rozhodnutia v obdobných veciach „formulárovým spôsobom“. Z úradnej činnosti je konajúcim súdom známe, že navrhovateľ podal na súdy množstvo žalôb týkajúcich sa rovnakých účastníkov s totožným skutkovým základom. Sám navrhovateľ všetky návrhy na začatie konania a nasledovné procesné návrhy odôvodnil identicky (t. j. „formulárovo“), pričom rozdiely sa týkajú iba čísel exekučných konaní, mien

súdnych exekútorov a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. návrhu na zmenu súdneho exekútora. Za tejto situácie nemožno súdu prvého stupňa vytýkať rovnaké, či obdobné odôvodňovanie vecí. Navyiac zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodiť, že by tento postup súdu prvého stupňa bol nezákonný.

Rovnako nedôvodnou je aj námietka arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ktoré plne zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., a preto nemôže zakladať odvolací dôvod podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. (odňatie možnosti konať pred súdom). Odvolaciemu súdu sa javia byť bez akéhokoľvek racionálneho základu aj tvrdenia navrhovateľa v tom smere, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o pojednávaní súdu je bez akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo súdom prvého stupňa vykonané výlučne oboznámením s listinnými dôkazmi tvoriacimi podstatný obsah exekučného spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 0Er/671/2010, ktorého oboznámenie požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Záverom odvolací súd pripomína, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva síce povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak len potiaľ, pokiaľ majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 352/6, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

Ako vecne správny odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil aj výrok napadnutého rozsudku, ktorým súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. do času rozhodnutia Ústavného súdu o ústavnej sťažnosti navrhovateľa, predmetom ktorej malo byť rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Nakoľko ústavná sťažnosť navrhovateľa v danej veci bola odmietnutá pre nedostatok právomoci ešte dňa 02. 07. 2013 (uznesením Ústavného súdu SR zo dňa 02. 07. 2013, č. k. III. 295/2013-12), súd prvého stupňa žiadosť navrhovateľa správne vyhodnotil ako bezpredmetnú. Odvolací súd len dodáva, že samotné podanie ústavnej sťažnosti účastníkom konania nezakladá ani obligatórnu, ani fakultatívnu prekážku konania podľa § 109 O.s.p. a otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca môže preskúmať len súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov (nie ústavný súd).

K argumentácii navrhovateľa namietajúcej rozhodnutie súdu o návrhu na prerušenie konania v konečnom, meritórnom rozhodnutí odvolací súd uvádza, že tento postup, ktorý zvolil súd prvého stupňa vzhľadom na zjavnú nedôvodnosť návrhu na prerušenie konania (hromadne a bezúspešne podávaného navrhovateľom aj v iných veciach), je plne v súlade s požiadavkou hospodárnosti konania. Okrem procesnej ekonomie korešponduje uvedený postup aj požiadavke efektivity rozhodovania a úsiliu v čo najkratšom čase zaviesť medzi účastníkmi konania stav právnej istoty, pri zachovaní práva druhého účastníka konania na spravodlivý súdny proces bez zbytočných prietáhov.

Napadnutým uznesením zo dňa 19. 05. 2014, č. k. 51C/191/2012-126 súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 16. 04. 2014, č. k. 51C/205/2012-97 vo výške 20,- Eur v lehote 10 dní od doručenia uznesenia. Súdny poplatok vyrubil podľa § 2 ods. 4, § 5 ods. 1 písm. a), § 6 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov a položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Aj proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom žiadal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť bez náhrady. Súdu prvého stupňa vyčítal, že v uznesení absentuje jedna z podstatných náležitostí súdneho rozhodnutia, ktorou je odôvodnenie. V ďalšom namietal, že spolpatnenie podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa netýka odvolania, ale iba žaloby. Poukázal na skutočnosť, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne

stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím. Aj s poukazom na nemožnosť použitia analógie legis pri vyrubovaní súdnych poplatkov, poplatková povinnosť, ktorá bola navrhovateľovi uložená napadnutým uznesením, predstavuje zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky. Právny názor navrhovateľa pritom korešponduje so závermi Najvyššieho súdu SR vyslovenými v rozsudku zo dňa 29. 03. 2007, sp. zn. 4Cdo/39/2007, z ktorých vyplýva, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v prílohe zákona č. 71/1992 Zb., sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy. Podľa čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, a ak zákon o súdnych poplatkoch ukladá poplatkové povinnosti, musia byť tieto povinnosti stanovené jasne a jednoznačne. Pokiaľ tomu tak nie je, zodpovedá ústavne konformnému výkladu zákona o súdnych poplatkoch záver rešpektujúci zásadu "v pochybnostiach v prospech poplatníka".

V ďalšom navrhovateľ v odvolaní poukázal aj na dôvodovú správu k vládnemu návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého v čl. II bod 3 sa žaloby budú spoplatňovať podľa položky č. 1 sadzobníka súdnych poplatkov s tým, že z pozmeňovacích návrhov poslancov W. A., F. I., B. B. a P. D. vyplýva, že v nadväznosti na zrušenie vecného oslobodenia pri žalobách na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa navrhuje zaviesť paušálny súdny poplatok pre tieto žaloby vo výške 20 eur, čím sa čiastočne zohľadňuje účel vládneho návrhu zákona (opatrenia na strane príjmovej časti štátneho rozpočtu) a súčasne sa zlepšuje v porovnaní s vládnym návrhom prístup k spravodlivosti v týchto veciach, nakoľko sa nebude vyberať poplatok podľa percentuálnej sadzby, ale ako paušálny poplatok, ktorý je podstatne nižší.

Záverom navrhovateľ dodal, že žaloba bola v danej veci podaná na súd pred 30. 09. 2012, a preto v zmysle ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. treba na navrhovateľom podané odvolanie aplikovať ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom do 30. 09. 2012, kedy bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené.

Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania vec prejednal podľa § 212 ods. 1, § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania a po preskúmaní veci dospel k záveru, že ani odvolanie navrhovateľa voči poplatkovej povinnosti za odvolanie proti meritórnemu rozhodnutiu nie je dôvodným.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení účinnom od 01. 01. 2014 do 31. 08. 2014 (ďalej len „zák. č. 71/1992 Zb.“) súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len „poplatkový úkon“) uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „sadzobník“), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 4 veta prvá zák. č. 71/1992 Zb. v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) zák. č. 71/1992 Zb. poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku alebo pevnou sumou.

Podľa § 6 ods. 2 veta prvá a druhá zák. č. 71/1992 Zb. ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej.

Podľa § 8 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. poplatok za podanie návrhu alebo žiadosti,

poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti v konkurznom alebo reštrukturalizačnom konaní podľa osobitného predpisu a poplatok za konanie o dedičstve je splatný vznikom poplatkovej povinnosti.

Podľa § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 01. októbra 2012) z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa platí súdny poplatok vo výške 20 Eur.

Súd prvého stupňa v predmetnej veci správne a v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami zákona o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení účinnom od 01. 01. 2014 do 31. 08. 2014 uložil navrhovateľovi poplatkovú povinnosť za odvolanie voči meritórnemu rozhodnutiu vo výške 20 Eur. Nemožno prisvedčiť výkladu navrhovateľa, podľa ktorého spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z., a ktorý je v príkrom rozpore s citovanými ust. § 2 ods. 4, § 5 ods. 1 písm. a) a § 6 ods. 2 zák. o súdnych poplatkoch. Takýto výklad navrhovateľa vníma odvolací súd ako účelový a protirečiaci sa platnej právnej úprave. Jeho osvojenie si by muselo viesť k absurdnému záveru, že v podstate žiadne odvolacie konanie by nemohlo byť spoplatnené, nakoľko poplatková povinnosť za odvolanie voči žiadnej žalobe v sadzobníku súdnych poplatkov uvedená nie je. Zákonodarcu však na túto skutočnosť reagoval v ust. § 6 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého sa poplatky podľa rovnakej sadzby vyberajú aj v odvolacom konaní vo veci samej. Napadnutým rozhodnutím súdu prvého stupňa preto nedošlo k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku a ani k použitiu neprípustnej analógie legis pri vyrubení súdneho poplatku. V súvislosti s rozsudkom NS SR sp. zn. 4Cdo/39/2007, na ktorý v odvolaní poukazoval navrhovateľ, odvolací súd uvádza, že v predmetnom rozhodnutí Najvyšší súd SR konštatoval, že pokiaľ nie je v sadzobníku stanovená sadzba súdneho poplatku za určitý okruh konania, teda pokiaľ určité konanie nie je ako poplatkový úkon spoplatnené v sadzobníku, v rámci tohto konania nevzniká ani poplatková povinnosť za odvolacie konanie. V danom prípade však v čase podania odvolania, ktorý je rozhodným pre vznik poplatkovej povinnosti podľa § 5 ods. 1 písm. a) zák. o súdnych poplatkoch, bola zákonom stanovená poplatková povinnosť za tento druh konania (do 30. 09. 2012 vecne oslobodeného od súdnych poplatkov), a to položkou 7a Sadzobníka súdnych poplatkov. Na správnosti záveru o vzniku poplatkovej povinnosti v dôsledku navrhovateľom podaného odvolania voči rozhodnutiu vo veci samej nič nemení ani prechodné ust. § 18ca zák. o súdnych poplatkoch, nakoľko odvolanie (poplatkový úkon za odvolacie konanie) bolo navrhovateľom podané dňa 14. 05. 2014, t. j. nejednalo sa ani o úkon, ani o konanie začaté do 30. 09. 2012.

K námietke navrhovateľa, že napadnuté uznesenie neobsahuje riadne odôvodnenie, v dôsledku čoho je nepreskúmateľné, odvolací súd dodáva, že aj keď riadne odôvodnenie uznesenia, rovnako aj rozsudku, je súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, stručné odôvodnenie rozhodnutia o poplatkovej povinnosti spočívajúce len v uvedení, že ide o súdny poplatok za podané odvolanie s uvedením konkrétnej položky sadzobníka súdnych poplatkov vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. a nenapíňa intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. Treba pritom myslieť na podstatu súdneho rozhodovania, ktorou je poskytovanie materiálnej právnej ochrany dotknutých práv, a nie prepätý formalizmus pri koncipovaní súdneho rozhodnutia. V zmysle uvedeného možno zhrnúť, že pre dostatočné odôvodnenie uznesenia o uložení poplatkovej povinnosti nie je podstatné, či rozhodnutie súdu obsahuje oddelenú časť s výslovným uvedením nadpisu odôvodnenie alebo odôvodnenie bezprostredne nasleduje po výrokovvej časti, ale musí byť z neho zrejmé, z akého dôvodu je poplatková povinnosť uložená, v akej výške a podľa ktorej položky Sadzobníka súdnych poplatkov.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd potvrdil ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. aj uznesenie, ktorým bola navrhovateľovi uložená poplatková povinnosť za odvolanie voči meritórnemu rozhodnutiu.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p., a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.